

posa faràn un gran tort a l'obra de nacionalització de Catalunya. Perquè aquesta podrà triomfar amb la independència dels seus obrers, però no triomfarà tenint davant seu, com exèrcit adversari, les masses proletàries que deuen ajudar-la, amb son esforç, a assolir la victòria. I si els obrers no vénen a nosaltres, serem nosaltres qui anem als obrers, com és l'home que vol assolir el cim el qui marxa vers la montanya incommovible.

Primer de maig! Dia d'esperances! Que la sang que galopa per nostres venes de joventut sigui prou profitosa per a fer-te dia de realitats i de justícies per als homes i els pobles!

XAVIER GAMBÚS

Cançó del foc

I

Carbonè :
Fes que'l foc s'abrandi bé,
flamejant com el teu cor.

Carbonè :
gasta branques del llenyè,
que'l flamall sembla que mor.

II

Fes carbó
que t'abrusi amb sa xardó
i enardeixi l'esperit.

Fes carbó,
que'l seu foc és temptadó
quan flameja en negra nit.

III

Crema-ho tot,
i no't deixis un trist brot
dels flairosos ginestells.

Crema-ho tot,
que no quedi cap rebrot
ni per tu ni pels aucells.

IV

Carboner :
pensa que ets el fogainer
de l'infern calcinadó.

Carboner :
crema el bosc, que'l llenyater
no hi trobi cap branquilló!

IGNASI IGLESIAS

Predominaba en la dinastia de Barcelona la tendencia a limitar el poder de los papas, la guerra a sus aliados los franceses. En sus Cortes dábase una protección decidida a las letras, a las artes y a las ciencias. Barcelona y otras ciudades del reino eran otros tantos centros intelectuales, a donde acudían las gentes ávidas de saber de los diversos pueblos de Europa. En las cortes de Pedro II, de Jaime I, de Pedro III, de Pedro IV, de Juan II y de don Martín, los que privaban, los primeros en consideración y remuneraciones, eran los historiadores, los poetas, los médicos, los marinos, los tácticos, etc.

POMPEYO GENER

Maig sagnant

Quan arriba la primavera, en que la Natura-lesa, fecundada per tot un hivern, esclata en flors, en fulles, en tonalitats, i el sol és més ardent i el cel més blau i salten els aucells de branca en branca i els insectes de flor en flor, cada any, en dia com avui, entre la ofrena de primavera, unes paraules d'encoratjament i de fraternitat eren dites. Obrers de més enllà del Rhin i obrers de més ençà del Rhin s'unien espiritualment en una bella comunió d'ideals llibertadors, en festes de Dignitat i de Justícia, recordant que'l Poble no és la plebs de Neró camí de l'Anfiteatre; el Poble es diu Brutus, els esclaus dignes es diuen Espartacus, les multituds conscients i heroiques es diuen Baudin, i moren sobre la barricada... I per damunt de les fronteres passava un vent de llibertat.

Mes aquest any les roses de primavera són roges de sang i les veus de pau de més enllà del Rhin no són arribades, La inadaptabilitat d'una raça a les modernes aspiracions dels pobles ha fet planar sobre l'Europa, com una maledicció, com una fatalitat malastruga i brutal, l'imperi de la tragedia ancestral del «gust a la sang», de la força del fort, de la raó de tots els selvatgismes i violències...

***

Amics, proletaris de Catalunya: unes roses, una branca florida d'atmetller sobre la tomba de tots els germans caiguts, víctimes de la tragedia afrosa de la guerra. Un piados record a la seva memoria...

Però amics, proletaris de Catalunya, en tal dia com avui, una maledicció també en els llavis per a l'abominable autor de la tragedia afrosa...

CASIMIR GIRALT

El triunfo del socialismo

Se habla de la quiebra del socialismo. Esta espantosa tragedia en que una civilización agoniza con la esperanza de renacer con más esplendor aún de sus propias cenizas, como el fénix legendario, ha llevado a los espíritus superficiales a proclamar la quiebra del socialismo. A nuestra memoria viene aquella polémica de fines del pasado siglo en que igual declaración se hacía para la ciencia en un momento en que la mortaja religiosa parecía haberse apoderado de las almas. ¡La ciencia en quiebra! Palabras y palabras. Sobre ella se ha edificado y se sigue edificando y se seguirá edificando toda la vida social. ¡El socialismo en quiebra! Sin él no habría ya posibilidad de subsistencia para los estados, de equilibrio para las sociedades. En medio de la vorágine tremenda de la catástrofe en formidable explosión se fortalecen todos, como si él fuera fuente permanente de vida.

El socialismo no es sólo la paz del mundo, la confraternidad universal. Es eso, como consecuencia de lo otro, de la supresión del capitalismo explotador, provocante de esta inicua tragedia, pero al mismo tiempo sometido a su rival, a su enemigo, que se va apoderando de sus campos atrincherados mediante la participación en los beneficios de las industrias de guerra como anticipo de las demás, la subor-

dinación del sistema individual al colectivo, etcétera, etc.

Docenas de siglos de régimen explotador tienen demasiada pesadumbre en la herencia de los pueblos para ser eliminados por la propaganda de medio siglo. La supervivencia de tantas cosas que se creían muertas no da derecho a proclamar la quiebra de las nuevas ideas. A lo sumo la resistencia de las rancias, que producen el último y vano esfuerzo para subsistir.

Tras la hecatombe vendrá para todos el imperio inexcusable de principios que por las heridas horribles de la guerra habrán penetrado en la circulación de todos los pueblos. Y la fiesta del 1.º de mayo no será la fiesta de los elementos proletarios del mundo. Será la fiesta de la fraternidad universal sin distinción de pueblos ni reyes, por el triunfo bendito del socialismo.

EMILIANO IGLESIAS

Democracia

La interpretació que intel·ligències pobres i esperits egoístes donen al concepte de Democràcia, ha fet que aquesta sofrís una greu confusió, en perjudici de la seva veritable i enlairada significació.

Hi ha ciutadà que d'una manera més o menys inconscient, i alimentat per certes propagandes efectistes, creu en el seu fons intern que'l triomf de la Democràcia significaria la abolicció i eliminació de tots aquells avenços que'l Progrés ha posat en mans de l'individu per al seu descans i millor benestar, obligant a viure a tothom en igual humiliació que abans vivien les masses esclaves.

Aquesta desviació del sentiment democràtic deu haver de ser rectificada, fent present que la Democràcia no és res més que la genuina manifestació de la sobirania popular basada en la igualtat política, i que pot servir-nos d'horitzó en la conquesta d'altres nobles i llegendàries aspiracions, senyalant-nos en el pervindre, el camí de la desitjada regularització social, però jamai una prolongació dels sofriments morals que per causes econòmiques en son víctimes avui les masses productores.

Lluitem per l'abolicció de la odiosa distinció de classes. Ni super-homes ni ex-homes; elevem-nos tots a la honrosa categoria que'ns pertoca: la d'homes.

Aniquilem les causes que permeten viure amb dolça orgia als privilegiats d'aquesta injusta Humanitat, en tant hi hagin sers humans que viuen en perpetua misèria, sens amor que comparteixi i endolci les seves llàgrimes, que portin sempre en llurs fronts l'estigma del vençuts en aquesta superba terra, que desprecia piadosament els que'l demà, segons la religió, seràn els reis, més enllà del cosmos, en el cel dels déus de la vida...

EDUARD FELIU

